

ΘΕΑΤΡΟ

ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ

Σταγόνες Θεάτρου

Από τη 2η Πλατφόρμα Μονοδράματος στην Πάφο μεταφέρονται στη Λευκωσία μερικές από τις συμμετοχές. Μοιάζουν με μικρές σταγόνες θεάτρου: Ένας ηθοποιός, ελάχιστη σκηνογραφική υποστήριξη, λιγοστά αντικείμενα, εγγύτητα του κοινού, μικρός χώρος, σύντομη διάρκεια. Διαφέρουν όμως στην περιεκτικότητα της μεταφυσικής ουσίας, της θεατρικότητας.

Ο Ανθούλλης Δημοσθένους σκηνοθετεί ακόμα μια φορά Τένεσι Ουίλιαμς. Το δραματοποιημένο από τον ίδιο διήγημα μετουσιώθηκε στο μονόδραμα «Ο μαύρος μασέρ και ο πόθος». Οι θέσεις των θεατών άφηναν στενό διάδρομο σε σχήμα σταυρού. Ο ερμηνευτής Ανδρέας Αραούζος ήταν σε πλήρη έκθεση, χωρίς την απόσταση ασφαλείας, χωρίς τον συμβατικό διαχωρισμό της αίθουσας σε χώρο της επιτρεπόμενης μυθοπλασίας και σε χώρο της παθητικής παρακολούθησης. Το βλέμμα του κοινού αποκτά ιδιαίτερη βαρύτητα σ' έναν τόσο μικρό χώρο, η ατμόσφαιρα

πυκνώνει και ο ηθοποιός θα χρειάζεται, υποθέτω, πολύ περισσότερη προσπάθεια για να είναι απόλυτα συγκεντρωμένος στον λόγο και απόλυτα οργανικός στην κίνησή του. Ο Αραούζος ήταν. Ίσως ο μόνος στην κυπριακή σκηνή που τόσο συχνά αλλάζει την ιδιότητα του ηθοποιού με την ιδιότητα του σκηνοθέτη, ο Αραούζος επένδυσε πολλά σ' αυτόν τον ρόλο. Ο λόγος του είχε την ίδια σημαντικότητα, την ίδια πυκνότητα νοήματος όπως στο κείμενο του

Ουίλιαμς. Η έκθεση του ηθοποιού, η τελετουργική του απογύμνωση, οι εικόνες τις οποίες σχημάτιζαν οι στάσεις του σώματός του μαζί με τα συμβολικά αντικείμενα αποτελούσαν σκηνικό ανάλογο στην αυτοαποκάλυψη του ήρωα Άντονι και ταυτόχρονα του συγγραφέα. Ο Ανθούλλης Δημοσθένους ανέδειξε το θέμα της εξιλέωσης μέσω μαρτυρίου ως κύριο μοτίβο της παράστασής του, υπογράμμισε το θέμα του τελετουργικού καννιβαλισμού αντιστοιχίζοντάς τον Άντονι με τον Σεμπάστιαν από το «Ξαφνικά πέρσι το καλοκαίρι», αλλά και με τον Χριστό, παραπέμποντας στη θεία ευχαριστία. Ο πόθος ως επιθυμία πόνου, ο διαμελισμός ως ελκτική για το ίδιο το θύμα θυσία... Η παράσταση πλησίαζε πολύ στη λογοτεχνική της πηγή.

Πιο αραιή σε σχέση με το ποσοστό της θεατρικής ουσίας μου φάνηκε μια άλλη θεατρική σταγόνα. Στο μονόδραμα

«Ρεβέκκα» η Θεοφανία Χαραλάμπους προσπάθησε να αντλήσει από τον όγκο του «Εκατό χρόνια μοναξιάς» του

Μάρκες υλικό από το οποίο θα έπλαθε μια μορφή και μια ιστορία. Το υλικό όμως αποδείχτηκε ελάχιστο για τη μορφοποίησή του σε ολοκληρωμένη προσωπικότητα, καθώς και για μια ευανάγνωστη πράξη μυθοπλασίας. Ο μινιμαλισμός της διασκευής και της σκηνικής της υλοποίησης άφηνε ατεκμηρίωτη την υποκριτική συμπεριφορά που είχε υιοθετήσει η ηθοποιός. Η μεταφορά της δράσης από δωμάτιο σε δωμάτιο προωθούσε την ανάπτυξη της δράσης με τρόπο τεχνητό.